

РЕШЕНИЕ

№ 2205

гр. София, 03.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 20.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **3761** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл. 268, ал. 1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на Н. М. В. с постоянен адрес в [населено място],[жк], [жилищен адрес] подадена чрез процесуалния му представител адв. К. Г., с посочен съдебен адрес в [населено място], [улица], ляво крило, ет. 4, ап. 15, срещу Решение № ПИ-108/28.03.2022 г. на директора на Териториална дирекция (ТД) на Националната агенция за приходите (НАП) С., с което е оставена без уважение жалбата и е потвърдено Разпореждане изх. № С220022-137-0002923/10.03.2022 г. на публичен изпълнител в Дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С. в частта на постановения отказ за погасяване по давност на публични задължения за периода от 01.01.2011 г. до 31.12.2014 г., вкл., произтичащи от невнесени осигурителни вноски за фонд ДОО, ДЗПО и НЗОК, установени с подадени декларации обр. 6 с вх. № 220021202488328/25.04.2012 г., вх. № 220021302694163/26.04.2013 г., вх. № 220021403604442/24.04.2014 г. и вх. № 220021503339053/17.04.2015 г.

В жалбата се навеждат твърдения за незаконосъобразност на горепосоченото решение, като издадено в нарушение на материалния закон и на административнопроизводствените правила. Сочи се, че незаконосъобразността на акта произтича от обстоятелството, че процесните осигурителни задължения не са били предмет на наложените предварителни обезпечителни мерки, поради което по отношение на тях не е приложима хипотезата на спиране или прекъсване на давността

съгласно чл. 172, ал. 1, т. 5 и чл. 172, ал. 2 от ДОПК. Изтъкват се доводи, че постановленията за налагане на обезпечителни мерки не са връчени на жалбоподателя, поради което не са произвели действие и не могат да имат за резултат спиране или прекъсване на давността.

Претендира се отмяна на обжалвания акт и присъждане на разноски.

Ответникът – директорът на ТД на НАП С., чрез юрк. К., оспорва жалбата по изложените в съдебно заседание доводи и моли същата да се отхвърли.

Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Административен съд - София град, III отделение, 75-ти състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено следното:

Жалбата срещу Решение № ПИ-108/28.03.2022 г. е постъпила в срока по чл. 268, ал. 1 ДОПК, от надлежна страна и е процесуално допустима.

Разгледана по същество е основателна.

Между страните не е спорно, че в ТД на НАП С. срещу жалбоподателя Н. М. В. е образувано изпълнително дело № 22060020493/2006 г.

По изпълнителното дело са присъединявани глоби, данъци и задължителни осигурителни вноски с Разпореждане с изх. № С160022-105-0145851/15.10.2016 г., Разпореждане с изх. № С180022-105-0177386/20.06.2018 г., Разпореждане с изх. № С190022-105-0286153/30.08.2019 г., Разпореждане с изх. № С200022-105-0197040/22.05.2020 г., Разпореждане с изх. № С210022-105-0162180/01.06.2021 г., Разпореждане с изх. № С210022-105-0422531/13.12.2021 г.

За обезпечаване на задълженията по изпълнителното дело са наложени следните обезпечителни мерки:

С Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С160022-022-0028178/15.10.2016 г. е наложен заповор върху следните МПС: лек автомобил марка „М.“, модел - CLK 200, с рег. [рег.номер на МПС], рама № WDB2093421F160874, двигател № 27194030593224, година на производство - 2005 г.; мотопед марка „Пежо“, модел ДЖЕТФОРС, рег. [рег.номер на МПС], рама № VGAA1AAJA00007401, двигател № HL112717851.

С Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С180022-022-0101803/08.12.2018 г. е наложен заповор върху вземане от трето лице - работодател, а именно „ЛАЧКОВ ИМПОРТ ЕКСПОРТ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] и заповор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в О. АД.

С Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С190022-022-012793/18.12.2019 г. е наложени заповор върху вземане от трето лице - работодател, а именно ЕТ „ВАНИС-ДАНИЕЛА ГЕРЧЕВА“ С ЕИК[ЕИК] и „ЛАЧКОВ ИМПОРТ ЕКСПОРТ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК].

С Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С220022-022-0005255/03.02.2022 г. е наложен заповор върху вземане от трето лице - работодател, а именно „ЛАЧКОВ ИМПОРТ ЕКСПОРТ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] и заповор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за

доверително управление, находящи се в ДСК АД, „УНИКРЕДИТ БУЛБАНК“ АД, „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ“ АД.

На 17.02.2022 г. Н. В. е депозирил молба до публичния изпълнител по цитираното изпълнително дело с искане за отписване, като погасени по давност, на конкретно посочени, различни по вид задължения за периода 2010 – 2014 г.

Публичният изпълнител е разгледал молбата, като я уважил по отношение на задължителните осигурителни вноски за фонд ДЗПО, установени с декларация с вх. № 220021001937001/20.04.2011 г., глоба, установена с фиш № С0233535/08.07.2013 г., глоба, установена с фиш № В0636972/23.06.2012 г., глоба, установена с фиш № 0092724/15.02.2013 г., и я оставил без уважение по отношение на осигурителните вноски за фонд ДОО, ДЗПО, НЗОК, установени с декларации: с вх. № 220021202488328/25.04.2012 г., вх. № 220021302694163/26.04.2013 г., вх. № 220021403604442/24.04.2014 г. и вх. № 220021503339053/17.04.2015 г.

Тази част от разпореждането на органа по принудително изпълнение е била предмет на проверка от ответника, който с обжалваното Решение № ПИ-108 го е намерил за законосъобразно, считайки, че давността по ИД № 22060020493/2006 г. е била спряна с налагането на обезпечителните мерки с актовете, цитирани по-горе. Посочил е, че най-старите задължения по изпълнителното дело, за които се претендира изтекла давност се отнасят за периода от 01.01.2011 г. до 31.12.2011 г., установени са с декларация с вх. № 220021202488328/25.04.2012 г., дължими са през 2012 г., давността по чл. 171, ал. 1 ДОПК за тях е започнала да тече от 01.01.2013 г. и би изтекла на 01.01.2018 г., ако не са били предприети действия, с които да е спирана и прекъсвана. По аналогичен начин и идентичен извод за неизтекла погасителна давност, вкл. абсолютна 10-годишна, е направен за следващите периоди. Неоснователността на възраженията във връзка с актовете на публичния изпълнител е мотивирана с данните за връчените и получени отговори от третите задължени лица, от което следвало, че обезпеченията са реално наложени.

Към преписката са представени:

1. Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С220022-022-0005255/03.02.2022 г. на л. 23 от делото, видно от което данъчните задължения по основание и размер предмет на обезпечителни мерки се отнасят за събиране на установено и изискуемо публично вземане по изпълнително дело № 922060020493/2006 г. по описа на ТД на НАП в размер на 36318,30 лв. в това число лихва 13 793,16 лв., главница 22525,14 лв.
2. Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № С 190022-022-0120793/18.12.2019 г. на л.24 от делото, видно от което данъчните задължения по основание и размер предмет на обезпечителни мерки се отнасят за събиране на установено и изискуемо публично вземане по изпълнително дело №22060020493/2006 г. по описа на ТД на НАП в размер на 27 924,24 лв. в това число лихва 9 461,53 лв., главница 18 462,71 лв.
3. Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С180022-022-0101803/08.12.2018 г. на л.26 от делото, видно от което данъчните задължения по основание и размер предмет на обезпечителни мерки се отнасят за събиране на установено и изискуемо публично вземане по изпълнително дело №22060020493/2006 г. по описа на ТД на НАП в размер на 24 198,95 лв. в това число лихва 7 651,80 лв., главница 16 547,15 лв.
4. Постановление за налагане на обезпечителни мерки по чл. 195 ДОПК с изх. №

C160022-022-0028178/15.10.2016 г. на л. 27 от делото, видно от което данъчните задължения по основание и размер предмет на обезпечителни мерки се отнасят за събиране на установено и изискуемо публично вземане по изпълнително дело N922060020493/2006 г. по описа на ТД на НАП в размер на 17 774,55 лв. в това число лихва 4 437,48 лв., главница 13 337,07 лв.

Приложени са също разпореждания за присъединяване във връзка с ИД № 22060020493/2006 г. по описа на ТД на НАП С., с което е разпоредено присъединяване на други публични вземания, а именно:

1. Разпореждане за присъединяване с изх. № С210022-105-0162180/01.06.2021 г. (л. 36) на задължения към ИД: главница 22 395,14 лв., лихва 12256,37 лв. (към дата 01.06.2021);
2. Разпореждане за присъединяване с изх. №С210022-105-0422531/13.12.2021 г. (л. 37) на задължения към ИД: главница 22 395,14 лв., лихва 13469,58 лв. (към дата 13.12.2021);
3. Разпореждане за присъединяване с изх. №С210022-105-0286153/30.08.2019 г. (л.38) на задължения към ИД: главница 18102,71 лв., лихва 8908,45 лв. (към дата 30.08.2019);
4. Разпореждане за присъединяване с изх. № С210022-105-0177386/20.06.2018 г. (л.39) на задължения към ИД: главница 16187,15 лв., лихва 6882,85 лв. (към дата 20.06.2018),
5. Разпореждане за присъединяване с изх. № С210022-105-0197040/22.05.2020 г. (л. 40) на задължения към ИД: главница 20206,07 лв., лихва 10258,93 лв. (към дата 22.05.2020).
6. Разпореждане за присъединяване с изх. № С210022-105-0145851/15.10.2016 г. (л.41-48) на задължения към ИД: главница 12977,07 лв., лихва 4437,48 лв. (към дата 15.10.2016),

По делото е приета съдебно-счетоводна експертиза – основна и допълнителна, която е изследвала какви по основание и размер са данъчните задължения предмет на обезпечителни мерки (ОМ), наложени с ПНОМ; данъчните задължения, предмет на ОМ, отразени ли са в данъчно -осигурителната сметка на Н. М. В. по основание и размер, съответстващ на наложените обезпечителни мерки; какви са по основание и размер са задълженията по ИД, присъединени с приложените делото разпореждания; съответства ли размерът на обезпеченията на общия размер на дълга към 15.10.2016 г., 08.12.2018 г., 18.12.2019 г., 03.02.2022 г. На вещото лице е поставена задача да извърши съпоставка на задълженията, за които е отказано прекратяване на принудителното изпълнение по давност с издадените разпореждания за присъединяване и задълженията, които са били присъединени по ИД, като отговори на въпросите: еднакви ли са по вид на задълженията; за един и същи период ли се отнасят; с една и съща декларация ли са декларирани задълженията; еднакъв ли е размерът на главниците.

Настоящият съдебен състав, като прецени жалбата и изложеното в нея във връзка с изпратената административна преписка, приема за установено следното:

По аргумент от чл. 160, ал. 2, вр. чл. 144, ал. 2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваването на оспорения акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално-правните разпоредби по издаването му.

Оспореното решение № ПИ-108 е постановено от компетентен орган - директорът на

ТД на НАП С. и в предвидената от закона форма по чл. 266, ал. 1 и чл. 267, ал. 2 ДОПК. Не се констатира производствени нарушения, които да рефлектират върху неговата валидност и обосноваост, вкл. такива при издаване на обжалваното пред административния орган Разпореждане изх. № С220022-137-00002923/10.03.2022 г., което като действие на публичен изпълнител по смисъла на чл. 266, ал. 1 ДОПК, подлежи на контрол относно неговата законосъобразност.

В конкретния случай жалбоподателят счита, че към 17.02.2022 г. е налице изтекла погасителна давност за всички задължения от 2011 г. до 2014 г. В тази връзка следва да се посочи, че погасителната давност е материално-правен институт, поради което и при липса на изрична правна норма в противна насока, се прилага тази разпоредба, която е в сила към момента на възникване на всяко от задълженията.

Давността за публичните вземания е разписана в чл. 171 ДОПК, според ал. 1 на която, публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от първи януари на годината следваща тази, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. С изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността – ал. 2 на чл. 171 ДОПК.

В случая най-старите задължения по изпълнителното дело, за които се претендира изтекла давност се отнасят за периода от 01.01.2011 г. до 31.12.2011 г., установени са с декларация с вх. № 220021202488328/25.04.2012 г., дължими са през 2012 г., давността по чл. 171, ал. 1 ДОПК за тях започва да тече от 01.01.2013 г. и би изтекла на 31.12.2017 г. Съответно, за задълженията за периода от 01.01.2012 г. до 31.12.2012 г. 5-годишната давност изтича на 31.12.2018 г., за тези от 01.01.2013 г. до 31.12.2013 г. – на 31.12.2019 г., за задълженията от 01.01.2014 г. до 21.12.2014 г. – на 31.12.2020 г. Същевременно, давността не се прилага служебно. Затова в производството пред административният орган е подадено възражение от 17.02.2022 г., с което публичният изпълнител е бил сезиран да се произнесе по давността на посочените публични вземания. Неговият отказ, както и потвърждаващото решение на ответника, са обосновани с наличието на обстоятелства спиращи и прекъсващи давността, а именно описаните по-горе ПНОМ и разпореждания за присъединяване на вземания, за които жалбоподателят възражава, че не са произвели правни последици.

При това положение спорен от правна страна е въпросът настъпили ли са факти, които да прекъснат или да спрат давността.

Съгласно разпоредбите на чл. 195, ал. 1 – ал. 3 ДПОК подлежат на обезпечение установените и изискуеми публични вземания. Обезпечение се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение, включително когато е разсрочено или отсрочено. Обезпечението се налага с постановление на публичния изпълнител: 1. по искане на органа, издал акта за установяване на публичното вземане; 2. когато не е наложено обезпечение или наложеното обезпечение не е достатъчно, след получаване на изпълнителното основание. Същевременно налагането на обезпечителни мерки по смисъла на чл. 198, ал. 1 ДОПК е допустимо и след образуване на изпълнително производство, каквото в случая е предприето с издаването на ПНОМ от 15.10.2016 г., 08.12.2018 г., 18.12.2019 г. и 03.02.2022 г. В противоречие със становището на ответника, по отношение на тези актове на публичния изпълнител не намира приложение разпоредбата на чл. 172, ал. 2,

т. 5 ДОПК, касаеща спирането на давността при налагането на обезпечителни мерки, доколкото спирането е различен правен институт и с различни последици спрямо прекъсването на давността.

Съгласно чл. 172, ал. 2, изр. първо и ал. 3 ДОПК давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. От прекъсването на давността започва да тече нова давност.

Действията по принудително изпълнение са уредени в раздел Четвърти, глава Двадесет и пет на ДОПК и включват – образуване на изпълнително дело по чл. 220 ДОПК (съответно присъединяване на вземане за събиране по вече образувано такова – чл. 217, ал. 1 ДОПК), изпращане на съобщение за доброволно изпълнение по чл. 221, ал. 1 ДОПК, налагане на заповест и вписването на възбрана. Налагането на заповест или вписването на възбрана след започването на изпълнителното производство не представлява действие на публичния изпълнител по обезпечение на установено и изискуемо публично вземане, а действие по принудително изпълнение. Този извод следва от разпоредбата на чл. 221, ал. 4 ДОПК, съгласно която в случаите, когато не са наложени обезпечителни мерки (очевидно се има предвид липсата на наложени обезпечителни мерки до започването на изпълнителното производство), принудителното изпълнение върху вземания на длъжника и върху негови движими и недвижими вещи започва чрез налагането на заповест, съответно чрез вписването на възбрана, с постановление на публичния изпълнител. Следователно, налагането на заповест или вписването на възбрана, с постановление на публичен изпълнител, в условията на започнало изпълнително производство, винаги има характер на действие по принудително изпълнение. Без значение е при това, че постановленията, които са приложени по делото и въз основа на които се твърди, че е спряна давността, са постановления за налагане на обезпечителни мерки. Същественото е това, че процесните ПНОМ показват наличие на изпълнително действие, поради което се касае за хипотезата на чл. 172, ал. 2 ДОПК.

Наред с това, следва да се потвърди обстоятелството, че приложените по делото Постановления за налагане на ПОМ от 2016 г., 2018 г., 2019 г. и 2021 не конкретизират видовете задължения, които обезпечават, а единствено посочват размера на обезпеченото вземане (главница и лихви), поради което съдът приема, че по отношение на процесните вземания за ДОО, ДЗПО и ЗО за 2011 г., 2012 г., 2013 г. и 2014 г. не е налице прекъсване на давността. Ето защо, същата следва се счита за изтекла съответно на 01.01.2018 г., 01.01.2019 г., 01.2020 г. и 01.01.2021 г. В тази връзка следва да бъде посочено, че съдът не споделя становището на ответника, че след образуване на изпълнителното дело не е било необходимо конкретно посочване на задълженията, тъй като същите били надлежно присъединени с Разпореждания за присъединяване. Това би било така, в случай, че въпросните разпореждания са били своевременно връчени на жалбоподателя.

Съобразно чл. 217, ал. 1 ДОПК в производството по събиране на публични вземания могат да се присъединяват публични вискатели. Присъединяването се допуска с разпореждане на публичния изпълнител до изготвянето на разпределението на събраните суми, като публичните вискатели се присъединяват с писмено заявление до публичния изпълнител, към което прилагат изпълнителното основание. Присъединеният се вискател има същите права в изпълнителното производство, каквито има и първоначалният вискател /ал. 3 на чл. 217 от ДОПК/. Алинея 4 на

същия текст регламентира, че извършените до присъединяването изпълнителни действия ползват и присъединилия се взыскател. В този смисъл присъединяването е обединяване на различните изпълнителни производства срещу един длъжник в едно общо производство с цел процесуална икономия и осъществяване на правните последици, регламентирани в чл. 217, ал. 3 и ал. 4 от ДОПК. Самото действие по присъединяване съставлява акт на публичния изпълнител във връзка с принудителното изпълнение, доколкото присъединеният публичен взыскател се ползва с всички права, каквито има и първоначалния взыскател, а извършените до присъединяването изпълнителни действия ползват и присъединилия се взыскател. При това, актът на присъединяване се определя като акт, с който се предприемат действия по принудително изпълнение и съответно има за последица прекъсване на давността съгласно чл. 172, ал. 2 от ДОПК. От датата на неговото издаване общата петгодишна давност се прекъсва и започва да тече нова петгодишна давност, в случай че за издаването му адресата е бил уведомен.

По делото са приложени Разпореждания за присъединяване на вземания изх. № С160022-105-0145851/15.10.2016 г., със списък на изискуемите задължения; Разпореждане за присъединяване на вземания изх. № С190022-105-0286153/30.08.2019 г., със списък на изискуемите задължения; Разпореждане за присъединяване на вземания изх. № С200022-105-0197040/22.05.2020 г., със списък на изискуемите задължения; Разпореждане за присъединяване на вземания изх. № С210022-105-0162180/01.06.2021 г., със списък на изискуемите задължения; Разпореждане за присъединяване на вземания изх. № С210022-105-0422531/13.12.2021 г., със списък на изискуемите задължения.

За нито едно от посочените разпореждания не са налице доказателства, че са надлежно връчени на длъжника. Доказателствената тежест за редовността на съобщаването е на ответника по жалбата - административният орган. Всяко съмнение във връзка със съобщаването се тълкува в полза на адресата му, а в случая е налице не съмнение, а недоказаност на факта на връчване преди изтичане на давностния срок. Необходимо е да се отбележи, че правилата за доказване важат в еднаква степен, както за задълженото лице, така и за органа по приходите. Нещо повече, разпоредбата на чл. 170, ал. 1 АПК, приложима в настоящото производство по препрасане на § 2 от ДР на ДОПК, задължава административния орган да установи съществуването на фактическите основания, посочени в акта, и изпълнението на законовите изисквания при издаването му. Принципите на обективната истина и служебното начало в съдебния административен процес, налагат съдът да основе констатациите си за всеки факт върху наличните доказателства, без да има значение, дали те са представени от страната, която носи доказателствената тежест относно този факт, от противната страна по административния спор или пък са издирени служебно от съда.

Така, въпросът за доказателствената тежест се свежда до последиците от недоказването. Доказателствената тежест се състои в правото и задължението на съда да обяви за ненастъпила тази правна последица, чийто юридически факт не е доказан. Изпълнението на това задължение от страна на съда, означава при недоказване, да се приеме, че недоказаното не е осъществено. А щом юридическият факт не е осъществен, не могат да настъпят последиците, които съответната материалноправна норма свързва с неговото проявление.

При това положение, и противно на приетото от административния орган, изброените по-горе разпореждания за присъединяване не са предизвикали правния ефект на

прекъсване на давността по смисъла на чл. 172, ал. 2 ДОПК, тъй като не са сведени до знанието на длъжника. В тази връзка съдът съобразява, както мотивите по т. 14 на Тълкувателно Решение № 2 от 26.06.2015 г. на ВКС по тълк. д. № 2/2013 г., ОСГТК, съобразно които "Както при действието на Закона за давността, така и при действието на ЗЗД, давността се прекъсва само със започването на производство, в което длъжникът участва. Давността не може да бъде прекъсната, без длъжникът да узнае това. Всички срокове за съхраняване на документи са съобразени със срока на погасителната давност. Ако давността може да прекъсне без знанието на длъжника, той е изложен на риска да унищожи или най-малкото да престане да съхранява документите за плащане на дълга или за погасяването му по друг начин.", така и константната съдебна практика на ВАС и административните съдилища по приложеното на чл. 172, ал. 1, т. 1 ДОПК.

При липсата на данни по делото за надлежно уведомяване на длъжника за предприетите действия по принудително изпълнение на описаните в разпорежданията за присъединяване задължения, то тези разпореждания, вкл. издадените ПНОМ с описани размери на главници и лихви (без посочване на задълженията, от които произтичат) не са породили желаните от администрацията правни последици. Анализът на доказателствата и приложимото право налагат извода, че за задълженията от 2011 г. до 2014 г. съгласно подадени от лицето декларации не са налице основания за прекъсване на давността, защото те не са били надлежно присъединени към образуваното изпълнително дело, по което има наложени обезпечителни мерки.

При това положение се налагат следните изводи:

За задълженията за 2011 г., установени с декларация с вх. № 220021202488328/25.04.2012 г., дължими през 2012 г., давността по чл. 171, ал. 1 ДОПК започва да тече на 01.01.2013 г. и изтича на 31.12.2017 г., и към датата на постановяване на настоящото решение, същата е изтекла.

За задълженията за 2012 г., установени с декларация с вх. № 220021302694163/26.04.2013 г., дължими през 2013 г., давността започва да тече на 01.01.2014 г. и изтича на 31.12.2018 г., и към датата на постановяване на настоящото решение, същата е изтекла.

За задълженията за 2013 г., установени с декларация с вх. № 220021403604442/24.04.2014 г., дължими през 2014 г., давността започва да тече на 01.01.2015 г. и изтича на 31.12.2019 г., и към датата на постановяване на настоящото решение, същата е изтекла.

За задълженията за 2014 г., установени с декларация с вх. № 220021503339053/17.04.2015 г., дължими през 2015 г., давността започва да тече на 01.01.2016 г. и изтича на 31.12.2020 г., и към датата на постановяване на настоящото решение, същата е изтекла.

Следователно всички задължения на жалбоподателя за периода 2011 -2014 г. са погасени по давност, като по отношение на тези от 2011 г. е изтекла и абсолютната давност по чл. 171, ал. 2 ДОПК. Изтичането на погасителна давност е основание за погасяване на публичните вземания (арг. чл. 168, т. 3 ДОПК, при действието на който е изтекла давността), както и за тяхното отписване на основание чл. 173 ДОПК. Следователно публичните вземания за 2011 г., 2012 г., 2013 г., 2014 г., при надлежно направено и основателно възражение за изтекла погасителна давност, следва да се отпишат на основание чл. 173 ДОПК.

Предвид изложеното, по отношение на горните вземания обжалваното решение, като постановено в нарушение на материалния закон подлежи на отмяна, ведно с незаконосъобразния отказ на публичния изпълнител да отпише като погасени по давност публичните задължения за периодите 2011 г., 2012 г., 2013 г. и 2014 г., ведно със съответните закъснителни лихви. Предвид липсата на регламентирано законово правно основание това да бъде сторено от съда, преписката следва да се върне на публичния изпълнител за произнасяне по молбата на Н. М. В. съобразно дадените задължителни указания по приложението на материалния закон с настоящия съдебен акт.

С оглед изхода на делото, сторените от жалбоподателя разноски, следва да се възложат на ответника. Предвид фактическата и правна сложност на спора, която съдът определя като невисока, съдът намира възражението за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение за основателно до размера от 1 233,79 лева, изчислен по алгоритъма на чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, при материален интерес от 9337,91 лв. Ето защо, в тежест на ответника следва да бъдат възложени сторените по делото разноски в общ размер на 1643,79 лева, от които – 10 лева – ДТ, 400 лева – депозит за вещо лице по ССЧЕ и 1233,79 лева – адвокатско възнаграждение.

Предвид изложеното и на основание чл. 160, ал. 1, вр. чл. 144, ал. 2 ДОПК, Административен съд - София град, III отделение, 75-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № ПИ-108 от 28.03.2022 г. на директора на Териториална дирекция на Националната агенция за приходите С., с което е оставена без уважение жалбата и е потвърдено Разпореждане изх. № С220022-137-0002923/10.03.2022 г. на публичен изпълнител при Териториална дирекция на Националната агенция за приходите – С., **в частта** на постановения отказ за отписване на задължения, като погасени по давност, за периода 01.01.2011 година – 31.12.2014 година, произтичащи от невнесени осигурителни вноски за фонд ДОО, ДЗПО и НЗОК, установени с подадени декларации обр. б с вх. № 220021202488328/25.04.2012 г., вх. № 220021302694163/26.04.2013 г., вх. № 220021403604442/24.04.2014 г. и вх. № 220021503339053/17.04.2015 г.

ОТМЕНЯ Разпореждане изх. № С220022-137-0002923/10.03.2022 г. на публичен изпълнител при Териториална дирекция на Националната агенция за приходите С., в частта на постановения отказ за отписване на задължения, като погасени по давност, за периода 01.01.2011 година – 31.12.2014 година, произтичащи от невнесени осигурителни вноски за фонд ДОО, ДЗПО и НЗОК, установени с подадени декларации обр. б с вх. № 220021202488328/25.04.2012 г., вх. № 220021302694163/26.04.2013 г., вх. № 220021403604442/24.04.2014 г. и вх. № 220021503339053/17.04.2015 г.

ВРЪЩА преписката на публичния изпълнител за ново произнасяне съобразно мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на Н. М. В. с постоянен адрес в [населено място],[жк], [жилищен адрес] сумата от 1643,79 лева /хиляда

шестстотин четиридесет и четири лева и 0,79 ст./ - разноски по делото.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, на основание чл. 268, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.
Преписи от решението да се връчат на страните.

СЪДИЯ: